

Abrazo en familia

Dg, 29/11/2009 per Antoni Nello

[En un seminari de Veneçuela](#)

El mes de novembre, l'església veneçolana proposa un diumenge dedicat especialment a la pregària per la família, sota el lema de "abrazo en familia". Es convida especialment a les famílies a assistir plegades a la celebració de l'eucaristia i s'emfatitza el gest de la pau en l'àmbit familiar. Per a l'espectador novell, resulta xocant, fregant la cursileria. I tanmateix és una de les propostes que més m'agraden quan celebren a les diverses comunitats o parròquies.

La realitat és que la desestructuració familiar en aquestes terres és molt important. Els arbres genealògics del mateix seminarista fan fredar. Tenen pare i mare, és clar, però ni coincideixen amb els que efectivament viuen amb ells a la llar, ni necessàriament hi mantenen relacions mínimes d'afecte. Pel que fa als germans, resulta molt embolicat fer-ne el mapa: germans per part del pare o de la mare previs al seu lligam afectiu, germans dels propis pare i mare, germans per part de la mare amb successius homes, germans per part del pare amb successives dones. Fins a l'absurd d'un seminarista que em presenta el darrer germà, el petit, fruit d'un encontre esporàdic entre els seus pare i mare biològics, separats fa anys i que viuen amb noves parelles amb les que tenen nous fills.

La realitat de la desestructuració familiar produeix efectes certament negatius, dificultats en la vertebració afectiva dels fills i, m'atreveixo a afegir, reptes per a un benestar emocional dels mateixos adults. I el fet que la situació sigui força massificada, malgrat les moltes i lloables excepcions, no eximeix d'aquestes dificultats ni d'aquests reptes.

Aquest escenari, marcat per un masclisme encara no socialment afrontat amb decisió, així com per una concepció matriarcal de la llar com a espai de efectiu poder per a la dona, produeix situacions aclaparadores. Un bon home del mercat, que ens ajuda cada setmana amb verdures, es vanta de tenir 54 fills, amb diferents dones, és clar, així com de no haver-ne deixat abandonat cap d'ells, el que vol dir que d'alguna manera, i amb major o menor quantitat i freqüència, els procura algun ajut a través de la mare. Potser exagera, qui ho sap, però l'exageració mateixa és simptomàtica d'un masclisme arrelat en el "fer fills". L'avi d'un bon amic capellà va reunir tots els seus fills, no he precisat la xifra exacta, entre quaranta i cinquanta, per a que es coneguessin entre ells, el que sembla un gest de dignitat però que en realitat responia a la seva certesa que calia que es coneguessin per tal de que no es cassessin entre ells.

Recordo que vaig llegir a Vida Nueva, en ocasió de la primera visita de Joan Pau II a aquest país, i d'això fa molts anys, ben abans que em plantegés ni tant sols la possibilitat de fer-hi estades de col·laboració, que era el país llatinoamericà amb el major nombre de fills fora del matrimoni. Em va colpejar aleshores la dada. Ara constato que, malgrat el meu desconeixement de dades objectives i comparatives, la situació és certament peculiar.

✘ I en tot això, què hi fa l'església? Doncs això és el que m'agrada. Hi ha una xarxa notable de moviments familiars que proposen i fomenten, precisament, l'estabilitat familiar, en l'acolliment i acompanyament de qui ho vulgui, i en la diversificació de instàncies: trobades de pares i mares, trobades de fills i filles, trobades de pares i fills... Jo mateix he celebrat l'eucaristia en alguna d'aquestes trobades, quan han tingut lloc a Ciudad Bolívar, i m'han deixat sempre amb un regust intens i bonic, amb la certesa d'estar fent quelcom que veritablement val la pena. Però el que més

vull subratllar és precisament la proposta eclesial, la setmana del “abrazo en familia”. Ho subratllo pel seu encert en el contingut i en el to, responent a un problema real però sense manifestar bel·ligeràncies estranyes, de condemnes i anatemes personals, ni de connotacions polítiques inculpatòries de partits. Em sembla un to adequat, sa, evangèlic.